

KROPLA OPTYMIZMU

LIPIEC 2025

CENTRUM AKTYWNOŚCI SENIORÓW >OPTYMISTA<

Polski Komitet Pomocy Społecznej

Kraków, ul. Henryka Sienkiewicza 2a

Czerwiec to piękny początek lata. Pachnący ,ciepły, słoneczny, długie dni, krótkie noce. Wczesne wschody, późne zachody słońca. My, klubowicze „OPTYMIŚCI” powitaliśmy lato organizując piknik w Lesie Wolskim. Na polanie w wyznaczonym do tego miejscu, wśród pięknej przyrody rozpaliliśmy ognisko. Nad nami błękitne niebo, wokół las, pełen relaks. Na długich kijach piekliśmy nad ogniem kiełbaski. Niektóre wpadały do ognia, inne przypalały się ale i tak były najsmaczniejsze jakie kiedykolwiek jedliśmy. Po posiłku odpoczywaliśmy, śpiewaliśmy, były nawet tańce. To był cudowny dzień. Będziemy go wspominać w długie jesienne wieczory.

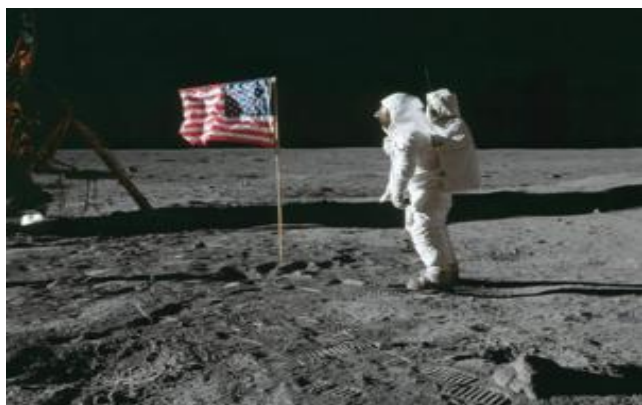

W kolejnym tygodniu mieliśmy okazję uczestniczyć w rejsie po Wiśle statkiem Sobieski. Piękne widoki Wawelu i innych krakowskich zabytków oraz muzeów, z fachowym komentarzem Przewodniczki po Krakowie, zapadły na długo w pamięć.

Dokonania w kosmosie w 56 rocznicę lądowania człowieka na Księżycu

W 2025 roku obchodzimy **56 rocznicę lądowania człowieka na Księżycu**, jednego z najważniejszych osiągnięć w historii eksploracji kosmosu. 20 lipca 1969 roku misja Apollo 11 dokonała przełomu – na powierzchnię Srebrnego Globu jako pierwszy człowiek postawił stopę Neil Armstrong, wypowiadając słynne słowa: *„To jest mały krok dla człowieka, ale wielki skok dla ludzkości”*.

Misja Apollo 11 była kulminacją programu Apollo, zapoczątkowanego w 1961 roku przez prezydenta USA Johna F. Kennedy’ego, który postawił ambitny cel – wysłanie człowieka na Księżyc przed końcem dekadę. Rakieta Saturn V, skonstruowana m.in. dzięki doświadczeniom Wernhera von Brauna, wyniosła na orbitę statek kosmiczny Apollo 11 z trzema astronautami: Neilem Armstrongiem, Buzzem Aldrinem i Michaellem Collinsem.

Podczas misji Armstrong i Aldrin spędzili na powierzchni Księżyca ponad 21 godzin, zbierając próbki gruntu, wykonując dokumentację fotograficzną i przeprowadzając eksperymenty naukowe. Pozostawili również na Księżycu tabliczkę z przesłaniem pokoju oraz symbole symbolizujące współpracę międzynarodową.

Po sukcesie Apollo 11, kolejne misje Apollo kontynuowały eksplorację Księżyca, aż do Apollo 17 w 1972 roku, który był ostatnim załogowym lotem na Srebrny Glob. Program Apollo dostarczył ludzkości nie tylko bezcennych danych naukowych, ale także dowiódł, że człowiek jest zdolny do podróży poza orbitę Ziemi i bezpiecznego powrotu.

Współcześnie NASA kontynuuje ambitne plany eksploracji Księżyca w ramach programu Artemis, którego celem jest powrót ludzi na powierzchnię Księżyca, tym razem w rejonie bieguna południowego, planowanym na 2026 rok. Program ten ma być początkiem nowej ery badań kosmicznych, które mogą otworzyć drogę do dalszej eksploracji Układu Słonecznego.

Planowane są również podróże na Marsa. Obejmują one zarówno misje bezzałogowe, jak i załogowe, które mają doprowadzić do eksploracji, a docelowo kolonizacji Czerwonej Planety. NASA planuje wysłać astronautów na orbitę Marsa około 2030 roku, gdzie mają zbudować stację kosmiczną, a dopiero później rozważyć lądowanie na powierzchni.

Kartka z kalendarza

Wisława Szymborska urodziła się 2 lipca 1923r. na Prowencie, obecnie część Kórnika a zmarła 1 lutego 2012 r. w Krakowie. W 1996 r. otrzymała Nagrodę Nobla w dziedzinie literatury. Wisława Szymborska to jedna z najważniejszych postaci polskiej i światowej literatury, której poezja wywarła ogromny wpływ na kulturę zarówno w Polsce, jak i na całym świecie. Jej twórczość łączy w sobie prostotę języka z głębokim intelektualizmem, co sprawia, że jej wiersze są przystępne, a jednocześnie pełne filozoficznych refleksji nad egzystencją człowieka, jego miejscem w historii i świecie.

Jej poezję cechuje uniwersalność i ponadczasowość tematów. Szymborska podejmuje fundamentalne kwestie ludzkiego istnienia, takie jak życie, śmierć, historia, przypadek czy tożsamość. Jej wiersze ukazują świat jako zagadkę, pełen paradoksów, co skłania czytelników do głębokiej refleksji i reinterpretacji rzeczywistości. Poetka stworzyła własny, charakterystyczny język, pełen dystansu, ironii i paradoksu. Jej poezja jest lojalna wobec mowy potocznej, ale jednocześnie wzbogacona o wyrafinowane gry językowe i wieloznaczności, co czyni ją atrakcyjną i inspirującą dla różnych pokoleń czytelników i twórców.

Poezja Szymborskiej inspirowała nie tylko poetów, lecz także artystów innych dziedzin. Jej utwory często funkcjonują jako komentarz do współczesnego świata, poruszając ważne kwestie społeczne i egzystencjalne, co czyni ją aktualną i ważną również w kontekście globalnym.

Najważniejsze utwory Wisławy Szymborskiej to zbiory wierszy, takie jak "Dlatego żyjemy", "Wołanie do Yeti", "Sto pociech", "Wszelki wypadek", "Wielka liczba", "Koniec i początek", "Chwila", "Dwukropek" i "Tutaj".

Wśród jej najbardziej znanych i cenionych wierszy znajdują się "Nic dwa razy", "Kot w pustym mieszkaniu", "Dłoń", "Zdarzenie", "Nagrobek" i "Radość pisanie".

Liczba Pi

Podziwu godna liczba Pi trzy koma jeden cztery jeden.

Wszystkie jej dalsze cyfry też są początkowe,

pięć dziewięć dwa ponieważ nigdy się nie kończy.

Nie pozwala się objąć sześć pięć trzy pięć spojrzeniem

osiem dziewięć obliczeniem siedem dziewięć wyobraźnią,

a nawet trzy dwa trzy osiem żartem, czyli porównaniem

cztery sześć do czegokolwiek dwa sześć cztery trzy na świecie.

Najdłuższy ziemski wąż po kilkunastu metrach się urywa

podobnie, choć trochę później, czynią węże bajeczne.

Korowód cyfr składających się na liczbę Pi nie zatrzymuje się na brzegu kartki,

potrafi ciągnąc się po stole, przez powietrze,

przez mur, liść, gniazdo ptasie, chmury, prosto w niebo,

przez całą nieba wzdętość i bezdenność.

O, jak krótki, wprost mysi, jest warkocz komety!

Jak wąty promień gwiazdy, że zakrzywia się w łada przestrzeni!

A tu dwa trzy piętnaście trzysta dziewiętnaście mój numer telefonu twój numer koszuli

rok tysiąc dziewięćset siedemdziesiąty trzeci szóste piętro

ilość mieszkańców sześćdziesiąt pięć groszy

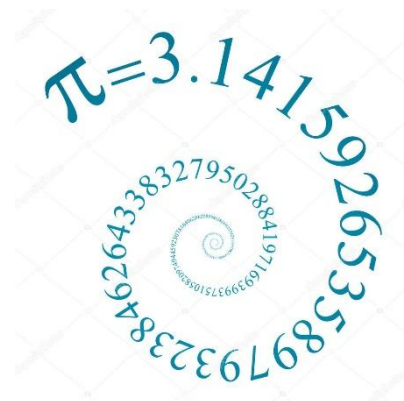
obwód w biodrach dwa palce szarada i szyfr,

w którym słowiczku mój a leć, a piej oraz uprasza się zachować spokój,

a także ziemia i niebo przeminą, ale nie liczba Pi, co to to nie,

ona wciąż swoje niezłe jeszcze pięć, nie byle jakie osiem, nieostatnie siedem,

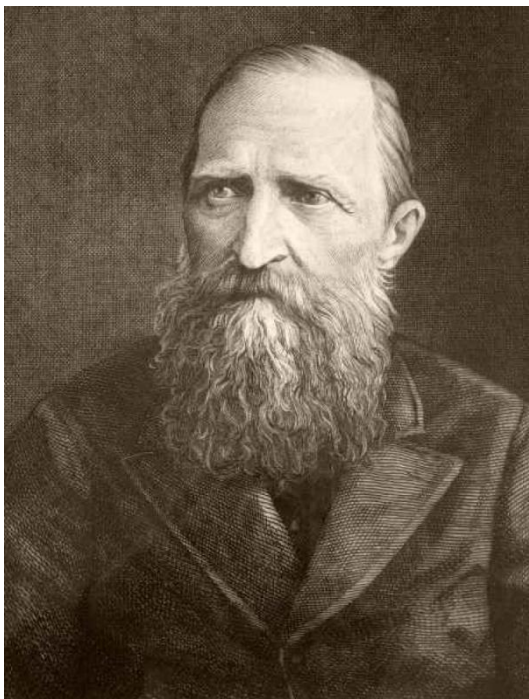
przynaglając, ach, przynaglając gnuśną wieczność do trwania.

Janina Brzostowska urodziła się 9 lipca 1897 roku w Wadowicach jako Janina Dorozińska, w rodzinie o dużych tradycjach kulturalnych. Jej ojciec był dyrektorem miejscowego gimnazjum, co zapewniło jej sprzyjające warunki do rozwoju artystycznego. W młodości związała się z grupą literacką Czartak, prowadzoną przez Emila Zegadłowicza, który nazwał ją „Poetessą” i uczynił najmłodszą czartaczanką. Zmarła 18 marca 1986 roku w Warszawie. Brzostowska zasłynęła jako poetka, tłumaczka i prozaiczka, wrażliwa na kwestie społeczne i kobiece.

Wydała 18 tomików poezji, z których największą popularność zdobyły: „Szczęście w cudzym mieście”, „Żywioł i śpiew” oraz „Zanim noc”. Jest autorką powieści, m.in.: „Bezrobotni Warszawy” (1933, wycofana przez cenzurę), „Kobieta zdobywa świat”, „Zakochani są wszędzie”, „Lubuskie dziewczyny”. Znana jest z tłumaczeń poezji, szczególnie starogreckiej poetki Safony, których przekłady są uznawane za kanon subtelnej liryki kobiecej. Tłumaczyła również poezję perską, białoruską, bułgarską, czeską, francuską, niemiecką, rosyjską, słowacką i słoweńską. Przekładała utwory Jaroslava Seiferta na długo przed jego Nagrodą Nobla oraz Rainera Marii Rilkego („Samotność”).

Józef Ignacy Kraszewski urodził się 28 lipca 1812 roku w Warszawie, w rodzinie ziemiańskiej herbu Jastrzębiec. Wychowywał się pod okiem babki i prababki w Romanowie. Studiował na Uniwersytecie Wileńskim, początkowo medycynę, później filologię.

Brał udział w ruchach niepodległościowych, za co został aresztowany i przez dwa lata więziony. Po wyjściu z więzienia przebywał pod dozorem policyjnym w Wilnie.

W 1883 roku został aresztowany pod zarzutem szpiegostwa i osadzony w twierdzy w Magdeburgu. Po wyjściu z więzienia zmarł 19 marca 1887 roku w Genewie. Został pochowany w krypcie zasłużonych na Skałce w Krakowie.

Kraszewski pozostaje rekordzistą pod względem liczby wydanych książek i jednym z najważniejszych popularyzatorów historii Polski w literaturze. Napisał około 600 tomów dzieł, w tym 232 powieści (88 historycznych, 144 społeczno-obyczajowych i ludowych), 150 nowel i opowiadań, 24 utwory dramatyczne, liczne prace naukowe i publicystyczne. Najbardziej znane powieści to: „Stara baśń”, „Hrabina Cosel”, „Chata za wsią”, „Ostatni z Siekierzyńskich”. Jego twórczość miała wymiar patriotyczny, popularyzował historię Polski, był wychowawcą narodowym i reformatorem polskiej powieści. Był także malarzem, publicystą, wydawcą, historykiem, krytykiem literackim, kompozytorem i kolekcjonerem sztuki. Ponad sto jego powieści zostało przetłumaczonych na języki obce, a jego dzieła były znane w całej Europie.

Kącik humoru

Ten sam turysta w następne wakacje zachodzi w deszczu do bacówki, baka gościnnie częstuje go gorącą strawą, turysta zajądając spostrzega, że do talerza leci mu z góry woda...

- Baco dach ci przecieka.
- Wim...
- To dlaczego nie naprawisz??
- Ni mogę, przecież dysć pada.
- To dlaczego nie naprawisz kiedy nie pada??
- A bo wtedy nie cieknie...

Eskimos, będąc w Kanadzie, kupił sobie lodówkę.

Zdumiony sprzedawca pyta:

- Po co panu ta lodówka, przecież na Grenlandii mróz trzyma cały rok?
- To proste. Tam na dworze jest minus 60 stopni, w domu minus 40 stopni, w łóżku minus 30 stopni. W lodówce przynajmniej będę mógł się ogrzać.

Rolnik pyta kolegę po fachu - jakałę:

- Dużo masz królików?
- Trzy... trzy... trzysta...
- Nieźle! Aż trzysta?
- Trzy sta... sta... re... i dw... dwa... młode!